

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om udøvelse af lægegerning.

(Lovforslaget (nr. 89) findes i tillæg A. sp. 1633, fremsættelsen i tidenden sp. 2356).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Mørk: De her foreslåede ændringer er konsekvenser af nedsættelsen af den effektive studietid; til gengæld foreslås efteruddannelsen for alment praktiserende læger gjort 2-årig. Jeg forstår lovforslaget sådan, at efteruddannelsen skal foregå på sygehus, men at der ingen uddannelse gives i almen praksis. Hvis en ung læge efter uddannelsen på sygehus ikke har været ude som amanuensis hos en anden læge, kender han faktisk slet ikke vilkårene for almen praksis. Der er derfor noget, som taler for et obligatorisk kursus hos alment praktiserende læger, inden tilladelse gives til virksomhed som selvstændig læge. Et sådant kursus ville være af betydning for den læge, der skal virke som selvstændigt praktiserende læge, men det ville formentlig være af endnu større betydning for den læge, der fremtidig skal virke som sygehuslæge. Gennem et sådant kursus ville han få kendskab til almen praksis og måske lidt mere respekt for den praktiserende læges gerning. Jeg tror ikke, at uddannelsen alene på sygehus fremmer respekten for de læger, som arbejder ude i marken.

Jeg gør i den forbindelse opmærksom på, at den danske lægestand har rejst ønsket om oprettelsen af lærestole i almen praksis, altså i familielægevirksomhed. Med den udvikling, vi er inde i, tror jeg, at lovgivningsmagten må tage dette ønske op til en alvorlig overvejelse inden alt for længe, ikke mindst fordi en effektivisering af lægetjenesten uden for sygehusene samfundsøkonomisk ville være en fordel i betragtning af, at en sygehusdag betyder en udgift på vel mellem 200 kr. og 400 kr., ja, måske endda mere.

Nu da vi behandler et forslag som dette til lov om ændring af lov om udøvelse af lægegerning, er det nærliggende at spørge indenrigsministeren, hvorledes det går med betænkningen vedrørende kiropraktikerbehandling. Der er jo tidligere her i folketin-

get givet tilsagn om, at der fra nævnte udvalg inden udgangen af året 1969 skulle foreligge en betænkning. Der er i befolkningen en meget stor interesse for, at der gives autorisation til kiropraktorerne på tilsvarende måde, som man i denne lov om udøvelse af lægegerning giver autorisation til lægerne. På samme måde, som folketinget følger spørgsmålet om lægernes autorisation op i overensstemmelse med den udvikling, der sker inden for lægeuddannelsen, på samme måde synes jeg det er nødvendigt at folketinget snart løser kiropraktorspørgsmålet. Det er flere år siden, vi sidst rejste spørgsmålet, og siden maj måned i fjor har de statsanerkendte sygekasser haft socialministerens tilladelse til at yde tilskud til kiropraktorbehandling, når der forelå en henvisning fra en læge. Kort tid efter, at denne tilladelse blev givet sygekasserne, forbød imidlertid Den almindelige danske Lægeforening sine medlemmer at henvise til kiropraktorer. Lægeforeningens kampagne var af en sådan karakter, at de læger, som hidtil havde haft et fornuftigt samarbejde med kiropraktorer, holdt op med at henvise patienter, som burde have kiropraktorbehandling, til denne behandling.

Der foreligger nu fra kiropraktorerne en undersøgelse, hvoraf det fremgår, at antallet af lægehenviste patienter hos disse er gået ned fra 12 pct. til $\frac{1}{2}$ pct., efter at lægeforeningen forbød lægerne at henvise til kiropraktorer. Det vil altså sige, at sygekassernes og socialministeriets bestræbelser for at hjælpe de mennesker, der har behov for en sådan behandling, er blevet meget stærkt begrænset ved denne aktion fra lægernes side.

Jeg er vidende om, at de statsanerkendte sygekasser daglig får mange henvendelser fra medlemmer, som gør ophævelse over den stilling, lægerne har taget til dette spørgsmål. Jeg er også vidende om, at der her i folketinget — selv om der ikke er så mange i salen nu — inden for de forskellige partier er mange tilhængere af, at folketinget tager en fornuftig stilling til kiropraktorspørgsmålet. Den nuværende situation, hvor en autoriseret gruppe af læger holder den anden gruppe af mennesker, som behandler syge, ude fra autorisation, tror jeg ikke er holdbar. Derfor må jeg meget indtrængende henstille til indenrigsministeren,